

POSEBNA IZDAJA

GLASILO SZDL OBČINE KAMNIK

Kamniški občan

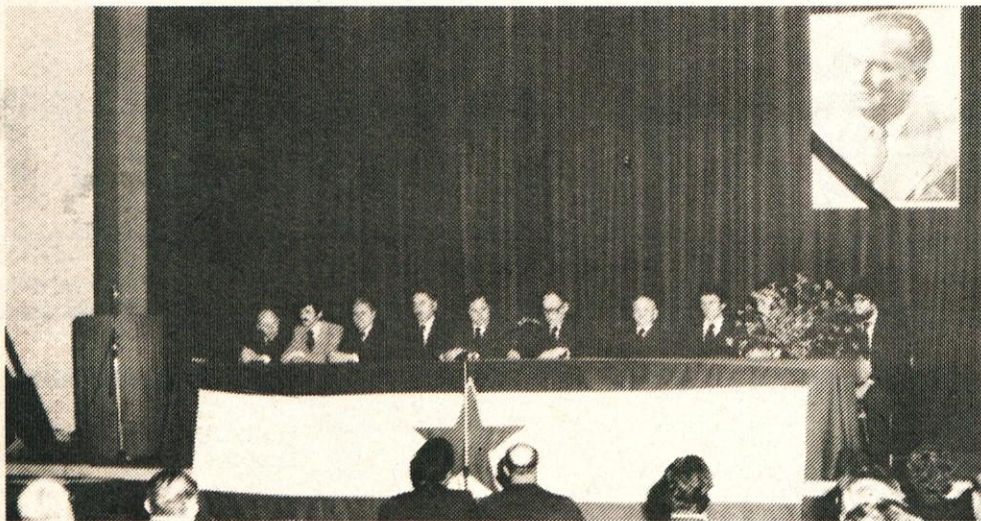
ŠT. 9

LETO XIX.

8. MAJA 1980

UMRL JE TOVARIŠ TITO

MINUTE TIŠINE – Na osrednji žalni slovesnosti v Kamniku so se spominu predsednika Tita poklonili delegati in družbenopolitični delavci

KNJIGA ŽALOSTI – Na vseh mestih, kjer so v občini odprli žalne knjige, so delovni ljudje in občani vanje vpisovali besede slovesa

PREDSEDSTVU SOCIALISTIČNE FEDERATIVNE REPUBLIKE JUGOSLAVIJE

BEOGRAD

S silno bolečino v srcih se občani Kamnika danes poslavljamo od svojega dragega tovariša TITA, predsednika Zveze komunistov Jugoslavije, vrhovnega komandanta, državnika, heroja naše revolucije, borca za neodvisnost in humane odnose med ljudmi, za enakopravne odnose med našimi narodi, za bratstvo in enotnost med njimi ter za nove mednarodne odnose kot pobudnika gibanja neuvrščene, s čimer se je dvignil njegov in naš ugled v svetu.

Smrt je končala njegovo življenje, ne bo pa mogla iztrgati iz naših src njegov svetel lik človeka in neumornega borca za napredek naše samoupravne socialistične Jugoslavije. S ponosom se spominjamo tudi njegovega življenja v Kamniku, kot kovinarskega delavca v tovarni Titan pred vojno. Po vojni nas je pogosto obiskoval in ti obiski so za nas vedno pomenili nove spodbude za še hitrejši razvoj in napredek.

Zdaj ga ne bo več.

Zato bomo nove moči črpali iz bogate dediščine njegovih misli in del, saj smo del njih in sami smo postali njegovo delo. Prav to je najzanesljivejše jamstvo, da se bo TITOVO delo nadaljevalo in ostalo del našega življenja in dela. Zavezujemo se, da bomo v prihodnje skupaj z vsemi narodi in narodnostmi Jugoslavije, delavskim narodom in z vsemi delovnimi ljudmi, še bolj strnili vse svoje sile, da bi izpolnili njegove naloge, povezane z boljšim gospodarjenjem, z bratstvom in enotnostjo naših narodov in narodnosti, z neodvisnostjo, z razvojem socialistične samoupravne demokracije, z gibanjem neuvrščene in neodvisno zunanjo politiko.

V Kamniku, 5. maja 1980

SKUPŠČINA OBČINE KAMNIK
IZVRŠNI SVET OBČINE KAMNIK
OBČINSKA KONFERENCA SZDL KAMNIK
OBČINSKA KONFERENCA ZKS KAMNIK
OBČINSKI SINDIKALNI SVET KAMNIK
OBČINSKI ODBOR ZVEZE BORCEV NOV
OBČINSKA KONFERENCA ZSMS KAMNIK
ZVEZA REZERVNIH VOJAŠKIH STAREŠIN OBČINE KAMNIK

Obstalo je srce velikana

Sporočilo, ki ga je v nedeljo zvečer delavskemu razredu, delovnim ljudem in občanom, narodom in narodnostim naše domovine posredovalo predsedstvo centralnega komiteja Zveze komunistov Jugoslavije je boleče odjeknilo. Umrl je tovariš Tito.

Za trenutek se je zazdelo, kot da novici ne verjamemo. A že naslednji hip je vsem zastal korak, bolečina je stisnila srce in solze so spolzele po licih. Naslednji dan, v ponedeljek, so naši delovni ljudje in občani popremili predsednika republike Josipa Broza Tita na njegovem zadnjem potovanju od Ljubljane do Beograda v grozljivi tišini, s solznimi očmi, vendar dostojanstveno in s tisto notranjo trdnostjo, ki govori, da Tito sicer ne bo več med nami, za vedno pa bo ostalo med nami njegovo delo, ki ga bomo skupaj nadaljevali, kjer ga je on končal.

Tudi v naši občini so takoj po razglasu o smrti predsednika Tita v znak žalovanja izobesili zastave in uredili izložbena okna. V ponedeljek pa so v mnogih delovnih organizacijah in krajevnih skupnostih ter drugih samoupravnih okoljih pripravili žalne seje in posredovali sožalne brzojavke. Tudi v Titanu, kjer je bil pred nekaj manj kot sedemdesetimi leti zaposlen tovariš Tito. Njihova

delegacija pa se je še posebej poslovala s častno stražo ob odru s posmrtnimi ostanki predsednika Tita v skupščini SFR Jugoslavije.

Osrednja spominska slovesnost ob smrti predsednika Socialistične federativne republike Jugoslavije, predsednika predsedstva SFRJ, predsednika Zveze komunistov Jugoslavije, maršala Jugoslavije in vrhovnega poveljnika oboroženih sil, je bila v ponedeljek ob 13. uri v dvorani kina Dom v Kamniku. Žalne seje so se udeležili delegati vseh treh zborov občinske skupščine, izvršni svet, predsedstvo občinske konference SZDL, komite občinske konference ZKS, predsedstvo občinskega sveta Zveze sindikatov Slovenije, predsedstvo občinskega odbora ZZZ NOV, predsedstvo občinske konference ZSMS, predsedstvo Zveze rezervnih vojaških starešin Kamnik ter predsedniki skupščin in izvršnih odborov samoupravnih interesnih skupnosti.

Na žalni seji so prebrali sožalno brzojavko, naslovljeno predsedstvu SFRJ in sprejeli sklep, da se v občini odpre žalna knjiga. O osebnosti tovariša Tita je na žalni seji spregovoril Slavko Ribaš, predsednik občinske skupščine Kamnik.

Ne vem, katera beseda naj bi bila tista, ki bi lahko obsegla in izpovedala vso bolečino in žalost, ki jo občuti sleherni človek v naši domovini in širom sveta, ko se moramo za vedno posloviti od našega najdražjega tovariša, velikega politika in državnika, predsednika Zveze komunistov Jugoslavije, predsednika Federativne socialistične republike Jugoslavije, maršala Tita.

Vemo, da je vsakdo podvržen neizprosni zakonu narave in da je smrt neizogibna, toda, da se moramo dokončno razstati s človekom, ki je bil največji sin naše domovine in pod čigar vodstvom so naši narodi zaživeli resnično svobodno življenje v socialistični skupnosti jugoslovanskih narodov in narodnosti in ki je v svetu visoko dvignil prapor enakopravnosti, sožitja in miru vseh narodov sveta, se nam zdi, da stojimo prav sedaj pred nedoumljivo in nerazrešljivo uganko življenja in smrti.

Življenjska pot tovariša Tita je pot delavca proletarca, ki je moral v potu svojega obraza v najokrutnejših oblikah kapitalističnega zatiranja in izkoriščanja že v rani mladosti služiti vsakdanji trdi kruh. Boj za obstanek je mladega fanta iztrgal iz skromne kmečke domačije v Hrvaškem Zagorju ter ga popeljal v uk za kovinarja in s tem poklicem je prehodil velik del takratnih Avstrogrških dežel. Tako ga je pripeljala pot leta 1911 tudi v Kamnik, v tovarno, ki se danes imenuje Titan.

Življenjska pot velikana našega časa

Trdi delovni pogoji, neizprosno izkoriščanje delavcev in komaj človeka vredne življenjske ra-

zmere so v mladem človeku zapustile globok vtis in ga pripeljale do spoznanja, da je razredni boj proletariata neizogiben. Neustavljiva želja po znanju in velika volja aktivno sodelovati pri odpravljanju krivic in ustvarjanju boljših življenjskih pogojev za slehernega delovnega človeka, so mladega Josipa Broza privedle na torišče političnega delovanja in borbe za delavske pravice.

Prva svetovna vojna je Broza potegnila s seboj v vojno vihar in kot frontni vojak avstroogrške vojske je padel v rusko vojno ujetništvo. Tu je doživel revolucijo, v kateri je tudi sam aktivno sodeloval in tako doživel rojstvo prve socialistične države na svetu.

Prežet z revolucionarnimi idejami in trden v spoznanju o upravičenosti borbe delavskega razreda za osvoboditev izpod kapitalističnega jarma, se je po končani prvi svetovni vojni vrnil v domovino in se tu takoj priključil razrednemu boju. Takratna kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovencev je bila pod vodstvom dinastije Karadjordjevičev izrazito žandarmerijska država, ki ni trpela revolucionarnih gibanj. Zato je Josip Broz v času med obema vojnima, delujoč v komunistični partiji, živel med ilegalo, zapori in robijo, obenem pa z neuklonljivo voljo organiziral revolucionarno delavsko gibanje. Na predvečer druge svetovne morije je uspel strniti vrste komunistov in pripraviti partijo za dokončni in odločilni boj ter s tem ustvariti pogoje, da jugoslovanski narodi med drugo svetovno vojno niso izginili iz zemljevida in zgodovine, ampak so prav ti po dokončni zmagi zgradili novo državo, v kateri svobodno živimo sedaj mi.

Ob zlomu stare Jugoslavije leta 1941 je pod Titovim vodstvom Komunistična partija Jugoslavije edina spoznala potrebo po oboroženem boju proti okupatorju in pozvala vse delovne ljudi in narode v Jugoslaviji v narodnoosvobodilni boj, ki je bil obenem tudi boj za dosego narodnosti in socialnih pravic. To je bil krvav boj, ki je terjal ogromno človeških življenj, in ki je bil po štirih letih muk in trpljenja kronan z uspehom. Izgnan je bil okupator in ustvarjena je bila Socialistična federativna republika Jugoslavija.

Konec vojne ni bil tudi konec bojev

Takrat, ko so si drugi narodi oddahnili po strašnih morijih, je Tito ponovno stal na čelu Jugoslovancev in novi, morda še hušji preizkušnji: tudi iz informbiroja je izšel kot zmagovalec. Kot med dvema velikima mlinskima kamnoma, ki sta vsak zase in oba skupaj mlela male narode in jih premikala kot kmete na šahovnici, je Tito pripeljal Jugoslavijo v čvrsto, ekonomsko in politično neodvisno državo bratskih in svobodnih ljudi.

Prav informbirojevski spor pa je pokazal na osnovna načela, ki jih mora izgradnja socializma uresničevati. Iz temeljnega gesla »tovarne delavcem« je Tito nakazal pot, po kateri naj gre in se razvija socializem v novi Jugoslaviji. Z ustanavljanjem delavskih svetov so bili dani prvi temelji samoupravnega socializma, katerega razvoj gre od leta 1950 svojo nezadržno pot. Vizija samoupravnega socializma ni ostala le poizkus ali neuresničljiva utopija, temveč je vsebina našega sedanjega političnega in gospodarskega življenja. Sleherni delovni človek se v našem samoupravnem sistemu zaveda svojih samoupravnih pravic in dolžnosti in samoupravnost mu je postala bistvena zavest v njegovem življenju.

Federativna ureditev naše države, v kateri ima sleherni narod in narodnostna skupina enake pravice do svojega nacionalnega, gospodarskega in kulturnega izživeljanja, samoupravna socialistična ureditev je gibalno in osnova celotnemu družbenemu življenju, pa so osnovni temelji, na katerih sloni celoten ekonomski in kulturni razvoj nove Jugoslavije od osvoboditve do danes.

Na tej osnovi je pod Titovim vodstvom rastla in se razvijala naša družba ter se bogatila z doslej neslutnimi političnimi, gospodarskimi in kulturnimi uspehi, ki jih je toliko, da jih ni moč naštet. Nova mesta, nove tovarne, nove ceste, nove šole, kulturna središča, socialne ustanove, novi znanstveni zavodi, izredni razvoj zaostalih področij, skratka povsod živo brstenje in rast družbenega in osebnega standarda. Za vse to gre zahvala človeku, ki se imenuje Tito.

Tito je združil Jugoslovane v jedro, okrog katerega so se začeli zbirati narodi sveta v novo skupnost, ne skupnost blokov, prisile, ampak skupnost neuvrščene narodov, ki jih ne ločuje ne vera in ne politična ureditev. Povezuje jih hotenje, katerega tvorec je bil Tito: to je neuvrščeno, aktivna koeksistenca, pravica do samoopredelitve, pravice do lastnega odločanja o svoji vsakdanosti in prihodnosti. Danes so neuvrščeni postali sila, ki jo sestavlja večina človeštva in ki je edina sposobna

zdrževati mir v svetu in sproščati sile nerazrešenih svetovnih nasprotij.

Tito in Kamnik

Življenje našega ljubega maršala Tita je živo povezano tudi s Kamnikom. Leta 1911 je bil kot mlad kovinar zaposlen v tovarni kovinskih izdelkov, sedanjem Titanu. Tu je aktivno sodeloval v takratnih delavskih organizacijah ter deloval na kulturnem in telesnokulturnem področju. Po vojni pa je pogosto prihajal na lov v Kamniško Bistrico in kamniške planine in marsikatera lepa lovška trofeja je pomnožila njegovo zbirko. Leta 1953 je Ljudski odbor mestne skupščine Kamnik sprejel sklep o imenovanju Josipa Broza Tita za častnega občana mestne skupščine Kamnik z naslednjo obrazložitvijo:

»Odborniki Ljudskega odbora mestne občine Kamnik, zbrani na svečani seji ob občinskem prazniku, 27. julija 1953, so sklenili podeliti častno meščanstvo največjemu učitelju in voditelju naših narodov JOSIPU BROZU TITU kot izraz čustev in hvaležnosti za vse veličastne uspehe v ljudski revoluciji in socialistični graditvi Jugoslavije.

Njegovo daljše bivanje leta 1911 v Kamniku, ko je kot kovinski delavec tovarne kovinskih izdelkov in livarne »Titan« sodeloval v takratnih delavskih organizacijah, na kulturnem in telesnokulturnem področju, je še v večji meri vplivalo na tako odločitev, z željo, utrditi spomin na njegovo bivanje v Kamniku.«

Leta 1977 pa mu je bilo ob njegovi 85-letnici in 40-letnici vodenja Jugoslovanskih komunistov kot prvemu občanu Kamnika podeljena Zlata plaketa naše občine.

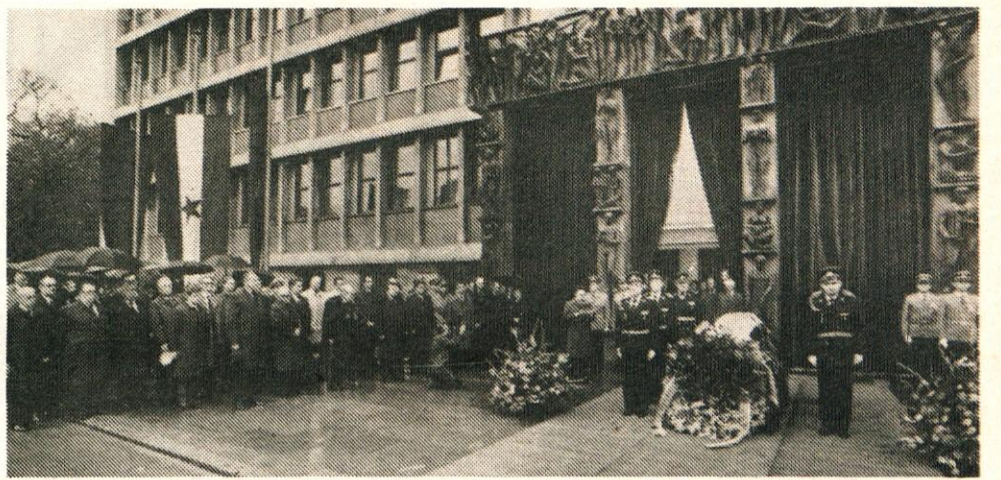
Opisati življenjsko pot človeka, ki je bil tovariš Tito, ni mogoče v nekaj stavkih. Preveč bogato, preveč vsestransko, poglobljeno, plemenito in humano je bilo njegovo delo, da bi ga te besede mogle zaobjeti in prikazati kot politika, državnika, vojskovodjo in predvsem človeka. Tita je zgodovina že za življenja postavila na mesto izjemne, enkratne osebnosti, ki je krojila svetovna dogajanja in ki je kot izredno svetel in pronicljiv kazipal zasvetila daleč v prihodnost.

Še ko je umiral, je umiral herojsko. Čeprav smo iz dneva v dan trepetali za njegovo življenje, nas je tudi iz dneva v dan presenečal s svojo neizmerno življenjsko močjo. Kljub neizprosni zakonom narave, smo kar pričeli verjeti, da bo ponovno zmagal. Končno je klonil. Toda, je res umrl? Mar ni umrlo le telo, Tito pa je ostal med nami. Ostal, ker je nam in svetu tako močno trasiral pot miru, pot sožitja, ter pot sreče in blagostanja, da je ne moremo zgrešiti. Ker je nam in svetu pustil tako bogato dediščino dejanj in misli, da se bomo z njo oplajali neskončno dolgo. Ker je postal del nas, nas Jugoslovancev, del črnega borca v Afriki, del Vietnamca, del kubanske revolucije, in tudi del vseh tistih, ki bodo šele jutri začeli pot k svobodi.

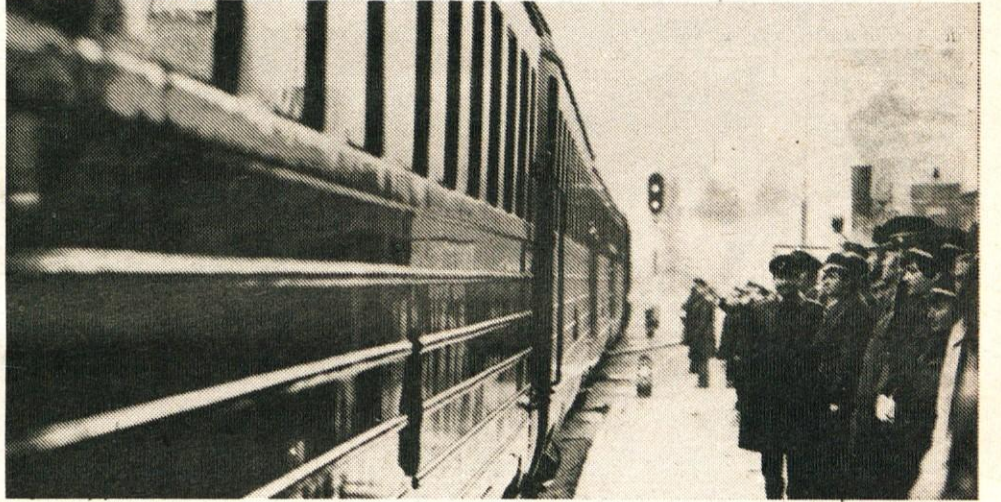
Poklonimo se njegovemu spominu z zakletvijo, da bomo nadaljevali njegovo pot.

TIHO SLOVO – Ob ulicah, po katerih je krenila povorka s posmrtnimi ostanki predsednika Tita, je stala množica, s solznimi očmi, a dostojanstvena in trdna

POSLEDNJA POT V BEOGRAD – Ljubljana in z njo vsa Slovenija se je od velikega revolucionarja poslovila pred skupščino SR Slovenije

MODRI VLAK ODHAJA – Predsednik Tito je poslednjič odpotoval iz Slovenije v ponedeljek ob 8.30

Njegova vizija je postala stvarnost

V zgodovini človeške družbe so se zmeraj pojavljali vizionarji, ki so sanjarili o tem, kakšna naj bi bila prihodnost, prihodnost brez tegob sedanosti. Mnogi filozofi so po svojih subjektivnih nazorih tolmačili svet in mnogi kritiki so razkrivali njegove hibe. Mnogi razredi in družbene skupine so se bojevali, da bi spremenili svoj podrejeni družbeni položaj. Zmeraj znova so se formulirale nove idejne konstrukcije, modeli in

ideali etičnih in humanističnih načel o odnosih med ljudmi, da bi svet postal pravičnejši in boljši. Večina med njimi jih je po svoje v večji ali manjši meri prispevala k razvoju družbene zavesti. Toda v resnici so svet lahko spreminjala samo tista gibanja in tisti razredi, ki so se za spremembo družbe bojevali s pravimi sredstvi in po poteh, ki so ustrezale globljim spoznanjem resnice, izvirajoče iz objektivne nujnosti, kakor tudi tisti

ljudje, ki so znali s takimi sredstvi in spoznanji oborožiti gibanja in razrede, ki so jim pripadali, in ki so bili sposobni bojevati se proti stihijski nujnosti prav z njenimi lastnimi zakoni in sredstvi.

Družbe ne morejo spremeniti nobeni objektivni pogoji sami po sebi, če ne postaneta človeška misel in spoznanje zavestna ustvarjalca in uresničevalca sprememb. In narobe, zmaga samo gibanje, ki je sposobno spoznati nujnost in v njej iskati izhodiščno osnovo za revolucionarne spremembe.

Prav tu se začne velika Titova vloga v zgodovini delavskega razreda in narodov Jugoslavije. Zakaj Tito je tista vodilna in ustvarjalna osebnost našega revolucionarnega delavskega gibanja, ki je Komunistično partijo Jugoslavije oborožila z največ spoznanji in sredstvi, in to ji je zagotovilo uspehe in zmage.

Ko danes praznujemo tridesetletnico Titovega prihoda v vodstvo Komunistične partije Jugoslavije, lahko ne samo z besedami poudarimo vlogo nekega človeka in njegovo predanost stvari delavskega razreda in revolucije, marveč lahko s ponosom pokažemo na prav epohalne rezultate teh tridesetih let. Ti družbenozgodovinski rezultati prepričljivo kažejo od kakršnihkoli besed pričajo o pravem pomenu Titovega ustvarjalnega dela in boja revolucionarnega gibanja, ki mu je bil na čelu.

Dovolite mi, da opozorim le na nekatere najpomembnejše:

- odločilno dokončanje boja za partijo – da je prerasla v idejno in politično enoto, čvrsto organizirano borbena silo, silo brez oportunitizma in sektaštva, dogmatizma in frakcionštva in usposobljeno za revolucionarno akcijo v konkretnih razmerah boja;

- razbijanje obroča nelegalnosti partije, povezovanje z ljudstvom in bojna aktivizacija delavskega razreda in drugih delovnih, naprednih in demokratičnih slojev in sil narodov Jugoslavije;

- vzpostavitev široke in enotne bojne fronte protifašističnih in demokratičnih sil, s čimer so bili ustvarjeni odločilni pogoji za najširšo enotnost vseh naprednih in patriotskih sil v boju zoper fašistično agresijo in okupacijo;

- odločilen vpliv na mladino in vnašanje mladostnega ognja in navdušenja v vse gibanje množic;

- popolna bojna pripravljenost partije in sil, ki so bile združene z njo v enotno narodnoosvobodilno gibanje, za akcije v razmerah fašistične agresije in okupacije;

- uspešen začetek in zmagovit konec narodnoosvobodilne vstaje, izgon okupatorja

in osvoboditev Jugoslavije vseh vrst imperialistične hegemonije;

- zmaga socialistične revolucije in socialistična preobrazba družbenih odnosov;

- preobrazba Jugoslavije v skupnost svobodno združenih narodov na podlagi pravice do samoodločbe in enakopravnosti;

- dokončno konsolidiranje in oblikovanje nove ljudske demokratične in socialistične države kot instrumenta delavskega razreda in delovnih množic;

- močna in hitra gospodarska graditev z nacionalizacijo osnovnih produkcijskih sredstev, z industrializacijo, socialistično agrarno politiko in z načrtnim gospodarjenjem, s čimer so bili položeni materialni in družbeni temelji za nadaljnji socialistični razvoj;

- globoka preobrazba dežele gléde na raven in ustvarjalno moč njene kulture in civilizacije;

- brezkompromisna bitka proti zunanemu in notranjemu pritisku etatističnobirokratskega konzervatizma in zmaga načela delavskega in družbenega socialističnega samoupravljanja;

- izredno nagel gospodarski, socialni in kulturni razvoj, ki je do kraja spremenil življenjske razmere velikanske večine delovnih ljudi in še bolj razširil materialne osnove pridobitev socialistične graditve;

- bistveno izboljšanje materialnega položaja delovnega človeka in njegovega socialnega varstva;

- konsolidacija notranjega in mednarodno-političnega položaja Jugoslavije in neodvisnosti njenih narodov in močno afirmirana vloga socialistične Jugoslavije v boju za mir v svetu in za osvoboditev vseh narodov sleherne oblike zatiranja, odvisnosti in strahu pred pretnjo od zunaj, za aktivno in miroljubno koeksistenco med narodi z različnimi družbenimi sistemi in za napredek človeštva sploh in

- pomemben ustvarjalni prispevek k izkušnjam, teoriji in praksi mednarodnega socializma, ki so ga jugoslovanski komunisti in jugoslovanska socialistična družba dali s svojo narodnoosvobodilno vstajo in revolucijo, z razvojem svoje lastne socialistične misli ter s svojo mednarodno politično akcijo.

To so samo nekateri izmed zgodovinskih rezultatov, ki zaznamujejo pot boja in zmaga naše partije, delavskega razreda in narodov Jugoslavije v obdobju, kar je Tito na čelu partije.

Iz govora Edvarda Kardelja na slavnostni seji CK ZKJ 28. decembra 1967

Lik maršala Tita

Opazoval sem ga sproščen, skoraj bi dejal olajšan. Vprašanja, ki so me navdajala na poti z nemirom in skrbjo, so bila zdaj odgovorjena. Ne znal bi tedaj odgovoriti zakaj, toda že sem si bil na jasnem, da se v tem možu družita energija in neka fascinirajoča moč, ki je dana samo dragocenim in žlahtnejšim naravam. Čutil sem v njem nekaj zanosnega in vznesenega, enako trdo realnega in hkrati vzvišenega.

Tak je bil moj prvi vtis o Titu. Ves čas mojega bivanja v Jajcu sem obedoval in večerjal na njegovi levi nasproti dr. Ribarju in moja pozornost ni mirovala. Zbral sem veliko vtisov o njegovi osebni zadržanosti in nervoznosti, o njegovi molčečnosti, ki se družijo pri njem z naravno prostodušnostjo, o njegovi discipliniranosti in prirodno neugnani delovnosti. A vse to so drobni vtisi, ki nikakor ne povedo o Titu toliko kakor vtis prvega srečanja in še neki kasnejši vtis, ki ga nameravam še opisati.

Bilo je na zgodovinskem zasedanju AVNOJ. Podal sem v imenu slovenske delega-

cije predlog o ustanovitvi naslova »maršal Jugoslavije v Narodnoosvobodilni vojski« in sem prosil predsedstvo AVNOJ, naj ta naslov kot prvemu podeli komandantu tovarišu Titu. Predlog je bil z viharjem navdušenjem sprejet. Takoj nato se je novo izvoljeno predsedstvo sestalo in podelilo naslov, kakor je bilo predlagano. Bil je to nedvomno velik trenutek v Titovem življenju. Opazoval sem ga ves ta čas z nenasitno, ostro pozornostjo. Ko mu je bil podeljen visok naslov, smo mu vsi člani predsedstva čestitali. Vsakemu izmed nas je stisnil roko, s svojimi ožjimi, starimi sodelavci pa se je poljubil. Nobena črtica na njegovem obrazu mi ni ušla. Bil je srečen in prevzet, toda ko je objemal svoje stare prijatelje, sta njegov izraz in kretnja govorila: »Tovariši, dopolnili smo važen del svoje naloge. Velik in težak del našega dela je opravljen.« Skratka, to ni bila sreča osebne zadoščenosti, temveč sreča nad uspehom stvari. In to je velika in visoka sreča. Izmed vseh močnejših vtisov je ta najmočnejše potrdil moj vtis in tisti trenutek sem bil srečen tudi sam, ker sem smel sodelovati pri dopolnitvi velikega in slavnega poglavja naše osvobodilne borbe in ko sem z gotovostjo vedel, da je vodstvo naše zgodovinske stvari v pravih rokah, v rokah človeka, ki je živeč zanjo znal pozabiti na vse nebitveno, nevažno in tudi nase – v rokah človeka, ki je posvečen. Resnično velika dela nastajajo samo iz posvečenosti. Lik maršala Tita priča o veličini naše borbe, je upravičeno njen simbol. Prejel je od nje svojo veličino in zdaj jo tudi ona prejema od njega.

Josip Vidmar, 1943

Glavna in odgovorna urednica JANA TAŠKAR

TITO V KAMNIKU

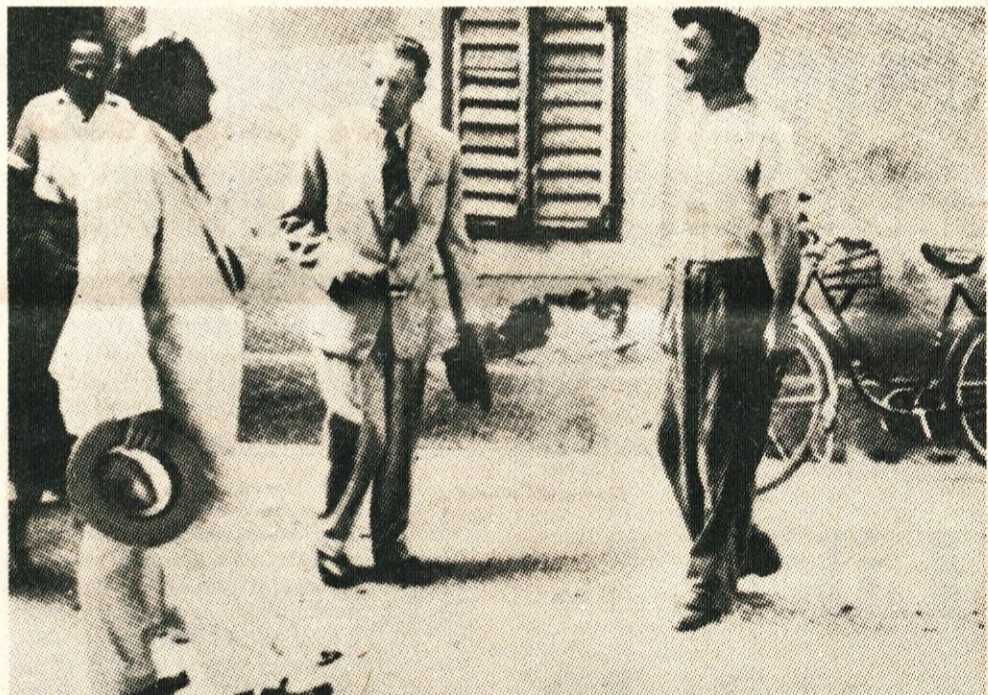
JOSIP BROZ PRVIČ V KAMNIKU – V letih 1911 do 1912 je predsednik Tito kot kovinar delal v tovarni Titan

LJUBITELJ ŠPORTA – Med svojim bivanjem v Kamniku je Josip Broz sodeloval pri Sokolu – na fotografiji je prvi z leve

TRENUTKI ODDIHA – Sproščen pogovor s Stanetom Dolancem in Andrejem Marincem ob obisku v naši občini leta 1976

OBUJANJE SPOMINOV – Po vojni je predsednik Tito skupaj z Miho Marinkom obiskal Kamnik in Beštrovo hišo, v kateri je prebival v času, ko je delal v Titanu

TITO LOVEC – Pogosto in rad je prihajal v lovišča kamniškega Kozoroga, ne le zaradi lova, ampak tudi zato, ker je imel rad kamniške planine

SREČANJE S PIONIRJI – Ob obisku v Kamniku leta 1966 je predsednik Tito v Planinki poklepetal z najmlajšimi